



Jitka Bret Srbová

Přímluva za malé věci

Host, 2025, 85 stran

TEXT ADÉLA POLKA

HODNOCENÍ 90 %

Básně jako intimní prostor pro prožívání vlastního světa, osobního vidění a citění. Hledání mezer ve vnímání, zabydlování prázdna a pátrání po skrytých významech dějů. Básnířka Jitka Bret Srbová ve své sbírce navozuje pocit intimacy, vidí neviditelné, kreativně si pohrává s personifikací, nechává oživovat věci, které se mohou zdát bezvýznamné, tok krásna přerušují banality jako hotové řízky a „zraněné *metafory jsou snadný cíl*“. Sbírku charakterizuje ryzí práce s jazykem. Vycizelovanost v mateřském objetí. Příroda jako hlavní inspirace a hnací síla života, vnímání krásy v malých zákoutích lesa a bytí vůbec. Vždyť intimní je často právě to nepatrné, malé, tajné a skryté. Jsou věci, které nelze ovlivnit, dá se je ale vidět v jiných odstínech. „*Přijde jaro, je ještě modré noci.*“

„*Kdykoliv se směješ, uvnitř mě se zmenší prostor tmy,*“ znamená bytí tady a teď v místě, které básnířka vykresluje svými texty a které sdílí s dcerou Barborou, již jsou některé básně věnovány. Je z nich cítit hluboký respekt k mateřství a dítěti, vděčnost a láska k obyčejnému, které neznamena samozřejmost.

Taky jsou tu pocity pomíjivosti, touhy zastavit se v tomto konkrétním čase: „*Přiznám, že ještě nechci stárnout, / proto si lehám, zelená, do stříbrné trávy.*“ Srbová propůjčuje lidské vlastnosti přírodě a ty přírodní zase pasuje na člověka, snad coby pokus o splynutí a harmonizaci. „*Neumím věštit, / budoucnost čtu přímo. Budoucnost / čte mě.*“ Nebojovat s tím, co je nevyhnutelné, přijímat sebe, přijímat, co je člověku dáno, a nějak to zpracovat. Schopnost vnímat malé věci rozšiřuje vědomí.